

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Rådhuspladsen 16

1550 København V

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 2

1. marts 2016

Lokalkursus om IT-kriminalitet henholdsvis lørdag den 16. april 2016 i København og lørdag den 30. april 2016 i Horsens

Amnesty International årsrapport 2015/2016

Seneste nyt fra Højesteret

Meddelelse 3: Ne bis in idem

Meddelelse 4: Ransagning – Indgreb i meddelelseshemmeligheden – Anonymt tip

Lokalkursus om IT-kriminalitet henholdsvis lørdag den 16. april 2016 i København og lørdag den 30. april 2016 i Horsens

Pr. 1 marts 2016 har 90 medlemmer benyttet muligheden for at tilmelde sig kurset.

For 1250 kr. fås 8 kursuslektioner samt morgenmad og frokost med gode kollegaer.

Fristen for tilmelding til kurset, der afholdes i København, er forlænget til den 10. marts 2016.

Fristen for tilmelding til kurset, der afholdes i Horsens, er forlænget til den 20. marts 2016.

Hovedvægten i kurset vil blive på det tekniske med det formål, at forsvarerne kan gennemskue sammenhængen eller mangel på samme i resultatet af politiets efterforskning, at forsvareren kan overveje yderligere tekniske undersøgelser, at forsvareren kan overveje eller begære syn og skøn eller mere sandsynligt særlige tekniske undersøgelser af specialister uden for politiet eller fremsætte begæring om antagelse af en teknisk bisidder.

Tidsplan – emner:

(09.00 – 09.30 Morgenmad)

09.30 - 11.00 Teknik, computerens opbygning etc, ip adresser, macadresser (anklager Morten Rasmussen)

11.00 - 11.15 Pause

11.15 - 12.30 Jura, bestemmelserne (advokat Bjarne Frøberg)

12.30 - 13.30 Frokost

13.30 – 14.45 Krypterede netværk, proxy, VPN (anklager Morten Rasmussen)

14.45 - 15.00 Pause

15.00 - 16.30 Indgreb etc. (advokat Bjarne Frøberg)

16.30 – 17.00 Spørgsmål

Kurset den 16. april 2016 afholdes på Tivoli Hotel & Congress Center, Arni Magnussons Gade, 1577 København V.

Kurset den 30. april 2016 afholdes på Hotel Opus, Egebjergvej 1, 8700 Horsens.

Ønsker du at deltage skal du tilmelde dig på <http://doodle.com/poll/299ik3hqgnrhktpw#table> og indbetale 1.250 kr. til foreningens konto i Danske Bank: **registreringsnummer 9570, kontonummer 0516414**

Der er ikke moms på beløbet.

Har du spørgsmål, er du velkommen til at sende en mail til pt@strafferetsadvokaten.dk.

Amnesty International årsrapport 2015/2016

Amnesty International har den 24. februar 2016 offentliggjort sin årsrapport. Danmark er omtalt på rapportens side 141 med følgende fire punkter :

- Amnesty kritiserer, at politiet lukkede voldtægtssager uden en formel politiundersøgelse af anklagen, og at Danmark ikke har undersøgt baggrunden for at så få voldtægtssager kommer for retten.
- Amnesty kritiserer politiets indskrænkning af forsamlingsfriheden i forbindelse med den såkaldte "Tibet-sag", men anerkender samtidig at Justitsministeriet har nedsat en kommission til at undersøge sagen.
- Amnesty kritiserer frihedsberøvelsen og den mangelfulde screening af sårbare asylansøgere samt ændringer i udlændingeloven, der i november sidste år åbnede for øget frihedsberøvelse uden domstolskontrol.
- Amnesty kritiserer regeringens lukning af den del af Irak-kommissionen, som havde til opgave at undersøge militærets praksis med fangehåndtering og det mulige danske medansvar for overgreb mod civile irakere.

<http://amnesty.dk/media/2256/air201516-english.pdf>

Seneste nyt fra Højesteret

Siden seneste nummer af Meddelelser har Højesteret afsagt følgende afgørelser af interesse for forsvarsadvokater (www.hoejesteret.dk). Det bemærkes, at et par af afgørelserne er civile sager.

Ikke erstatningsansvar for SKATs tab i forbindelse med momskarruselsvig (civil sag)

Dom afsagt den 11. februar 2016, sag 227/2014

Peer Kølendorf var hovedaktionær, bestyrelsesmedlem og – indtil april 2004 – direktør i Comitel International A/S, som drev brokerhandel med navnlig mobiltelefoner og it komponenter. Sagen udsprang af en række brokerhandler, som selskabet foretog i perioden fra november 2003 til november 2004. Efterfølgende viste det sig, at tidligere omsætningsled ved skyldnersvig havde undladt at afregne salgsmoms til SKAT af varer, som Comitel International havde købt og videresolgt til udenlandske selskaber, der deltog i svigen. Lederen af Comitel Internationals brokervirksomhed blev idømt 5 års fængsel for skyldnersvig i form af momskarruselsvig som led i dette såkaldte Gul Feber-sagskompleks.

Sagen angik, om Peer Kølendorf var erstatningsansvarlig for det tab på ca. 144 mio. kr., som Skatteministeriet havde lidt ved, at Comitel International fik tilbagebetalt moms vedrørende perioden fra november 2003 til november 2004, som tidligere handelsled svigagtigt havde unddraget SKAT. Skatteministeriets hovedsynspunkt var, at Peer Kølendorf som ultimativ hovedaktionær og bestyrelsesmedlem samt daglig leder af Comitel International – i perioden frem til april 2004 tillige som registreret direktør – havde handlet ansvarspådragende ved ikke at sikre en forsvarlig organisering af og et tilstrækkeligt tilsyn med selskabets brokervirksomhed.

Højesteret fastslog, at Peer Kølendorf ikke var erstatningsansvarlig for SKATs tab, idet Skatteministeriet ikke havde godtgjort, at Peer Kølendorf havde udvist uforsvarlig adfærd i forbindelse med organiseringen af eller tilsynet med selskabets brokervirksomhed. Peer Kølendorf blev derfor frifundet.

Landsretten var kommet til det samme resultat.

T havde i en samtale med en administrativ medarbejder i en kommune bl.a. truet med, at han ville slå en ledende medarbejder i kommunen ihjel, og T blev derfor straffet for overtrædelse af straffelovens § 266 med fængsel i 20 dage

Dom afsagt den 12. februar 2016, sag 143/2015

T havde henvendt sig telefonisk til borgerrådgivningen i sin kommune og talt med en administrativ medarbejder. Under samtalen havde T udtalt om en ledende medarbejder i kommunens familiecenter, at han "ville finde hende og skære halsen over på hende" samt flere gange udtalt, at han ville slå den pågældende ihjel. Den ledende medarbejder havde været involveret i behandlingen af en sag vedrørende Ts søn. Den administrative medarbejder, som T havde talt med, gengav senere samme dag indholdet af truslerne i en mail og telefonisk over for den ledende medarbejder, som truslerne angik.

T var tidligere straffet for bl.a. trusler efter straffelovens § 266.

Højesteret udtalte, at reglen i straffelovens § 119, stk. 1, må forstås på den måde, at den kun omfatter trusler, der er fremsat direkte over for den offentligt ansatte, som truslen angår. En sådan trussel kan f.eks. fremsættes ved direkte personlig kontakt mellem gerningsmanden og den truede. En overtrædelse af § 119, stk. 1, kan også begås ved, at truslen fremsættes i en telefonsamtale med den truede eller f.eks. i en mail stilet til denne. Er truslen ikke rettet direkte til den, der trues, er forholdet ikke omfattet af § 119, stk. 1.

Højesteret fandt, at truslerne i den foreliggende sag ikke var fremsat direkte over for den truede, sådan som § 119, stk. 1, skal fortolkes. Højesteret tiltrådte derfor, at T var frifundet for overtrædelse af § 119, stk. 1, og at forholdet var henført under § 266.

Et flertal i Højesteret tiltrådte, at landsretten havde fastsat straffen til fængsel i 20 dage. Modsat landsretten fandt flertallet imidlertid, at straffen ikke skulle gøres betinget.

Fastsættelse af acontosalærer til beskikkede advokater i civile sager

Kendelse afsagt den 22. februar 2016, sag 195/2015

Kæremålet angik Østre Landsrets fastsættelse af acontosalærer til 4 beskikkede advokater i en verserende sag, der var anlagt af Finansiell Stabilitet med et foreløbigt erstatningskrav på 250 mio. kr. mod 8 sagsøgte i anledning af deres varetagelse af hvervenerne som henholdsvis bestyrelsesmedlemmer, direktion og revision i perioden 2005-2010 i den nu opløste Eik Bank Danmark A/S. Sagen forventedes berammet til hovedforhandling á ca. et års varighed med gennemsnitligt 2½ ugentlige retsdage i 2019/2020.

Højesteret fandt, at det måtte bero på en konkret vurdering, om en anmodning om acontosalær skulle imødekommes, men at det generelt måtte kræves, *at* der er tale om en stor og langvarig sag, *at* det endelige salær utvivlsomt vil blive betydeligt, *at* der på det tidspunkt, hvor anmodningen fremsættes, er udført et betydeligt arbejde, hvis relevans der ikke er grundlag for at betvivle, og *at* der ved fremsættelsen af anmodningen om acontosalær er lang tid til sagens forventede afslutning i den pågældende instans.

Højesteret fandt endvidere, at det ved fastsættelsen af acontosalærets størrelse gælder, *at* der må tages udgangspunkt i det oplyste hidtidige tidsforbrug og den sædvanlige timetakst for beskikkede advokater, *at* der skal foretages en forhåndsvurdering af, hvordan det endelige salær må antages at skulle fastsættes, og *at* størrelsen af acontosalæret må fastsættes forsigtigt, så det utvivlsomt ligger inden for rammerne af det forventelige endelige salær.

Højesteret fandt, at en forsvarlig udførelse af den foreliggende sag nødvendiggjorde et betydeligt tidsforbrug, som alt efter omstændighederne med passende mellemrum burde honoreres ud fra de foran nævnte principper. Når man lagde den gældende timetakst for beskikkede advokater til grund, svarede det til, at landsretten ved den påkærede afgørelse havde fastsat acontosalærene på grundlag af et tidsforbrug, der var reduceret med mere end 80 % i forhold til det, advokaterne havde oplyst. Landsretten havde ikke nærmere begrundet, hvorfor den ved fastsættelsen af acontosalærene ikke tilnærmelsesvis havde honoreret det oplyste tidsforbrug.

Herefter og efter sagens omfang og kompleksitet havde Højesteret ikke grundlag for at foretage en nærmere vurdering af, om – samt på hvilket grundlag – der ved fastsættelsen af acontosalærene eventuelt var anledning til ikke tilnærmelsesvis at honorere det oplyste tidsforbrug med sædvanlig timetakst.

Højesteret hjemviste derfor sagen til landsretten til fornyet stillingtagen til anmodningerne om tilkendelse af acontosalær i lyset af de anførte retningslinjer for fastsættelse af acontosalær til beskikkede advokater i civile sager.

Bøden til en transportvirksomhed var ikke uproportional, og der var heller ikke i øvrigt grundlag for at lade strafansvaret bortfalde eller at nedsætte den idømte bøde

Dom afsagt den 26. februar 2016, sag 149/2015

En belgisk transportvirksomhed, T, var ved landsrettens dom blevet idømt en bøde på 30.000 kr. for overtrædelse af køre- og hviletidsbekendtgørelsens § 13, jf. § 14, jf. § 12, stk. 1, nr. 3, litra c, jf. artikel 15, stk. 5 a, i kontrolapparatforordningen. T var fundet ansvarlig for, at en ungarsk chauffør ansat i T i fem dage ad en ukendt strækning i Europa havde undladt at indtaste landekode for det eller de lande, hvor han havde påbegyndt og afsluttet sin daglige arbejdstid. Bøden var fastsat ved fuldstændig kumulation af fem normalbøder på hver 6.000 kr.

Sagen angik for Højesteret, om der var grundlag for strafbortfald eller formildelse.

Det centrale spørgsmål i sagen var, om den idømte bøde skulle nedsættes, herunder fordi bøden var uproportional. Højesteret fandt ikke, at der var oplyst omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse af færdselslovens udgangspunkt om fuldstændig kumulation. Da der var tale om et arbejdsgiveransvar for fem overtrædelser, som var begået i erhvervsforhold, tiltrådte højesteret endvidere, at bøden ikke var i strid med EU-rettens proportionalitetsprincip.

Højesteret bemærkede, at sagen, uanset at nogle af forholdene var begået i udlandet, i sin helhed var omfattet af dansk straffemyndighed. Højesteret fandt ikke grundlag for at lade strafansvaret bortfalde, da forholdet både efter bestemmelsen i kontrolapparatforordningens artikel 15, stk. 5 a, og den tilsvarende bestemmelse i takografforordningens artikel 34, stk. 7, var strafbart.

Højesteret tiltrådte herefter, at bøden var fastsat til 30.000 kr.

Meddelelse 3

Ne bis in idem

Retsplejelovens § 834

Retten afviste ved kendelse en rejst tiltale vedrørende samme voldsforhold som tidligere var afgjort ved dom af retten med hensyn til tid, sted og gerningsindhold og alene var korrigeret derved, at ordene "i forening" var tilføjet.

Kendelse afsagt den 27. januar 2016 af Retten i Lyngby, rettens nr. 30-160/2016

"Anklagemyndigheden

mod

S

cpr-nummer

Denne kendelse angår spørgsmålet om, hvorvidt ny sag for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, kan rejses mod S, eller om sagen skal afvises på grund af en af retten afsagt frifindende dom om samme forhold.

Den for S beskikkede forsvarer har påstået sagen afvist under anbringende af, at ny tiltale er i strid med princippet om forbud mod gentagen strafforfølgning (ne bis in idem).

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at sagen efter den frifindende dom af 9. april 2015 kan rejses på ny ved et korrigeret anklageskrift.

Retten har efter anmodning fra såvel forsvareren som anklagemyndigheden truffet afgørelse om spørgsmålet på skriftligt grundlag forud for hovedforhandlingen, jf. princippet i retsplejelovens § 846, stk. 1.

Sagens omstændigheder

Ved anklageskrift af 16. marts 2015 blev S og F tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1. I anklageskriftet er angivet blandt andet følgende:

"

1.

Begge

legemsangreb af særlig rå og brutal karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, ved den 15. november 2014 kl. 00.45, ved Værløse Station ved Fiskebækvej i Værløse, at have tildelt R et slag i hovedet med en billardkø, hvorved R pådrog sig en 4 cm. lang flænge i panden."

Den 9. april 2015 afsagde retten dom, hvoraf følgende blandt andet fremgår:

"Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om domfældelse af begge de tiltalte i forening i forhold 1 og om straf.

De tiltalte har nægtet sig skyldig.

Begge tiltalte har gjort gældende med henvisning til beskrivelsen af gerningsindholdet i anklageskriftets forhold 1, at de ikke kan dømmes i forening.

Tiltalte F har erkendt, at han slog R i hovedet med en billardkø som beskrevet i anklageskriftet men gjort gældende, at der forelå nødværge, jf. straffelovens § 13.

...

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af begge de tiltalte og af vidnerne R, L, M, K, og E.

Forklaringerne er lydoptaget og gengives ikke i dommen.

...

Rettenns begrundelse og afgørelse

Ad forhold 1

Efter bevisførelsen kan det lægges til grund, at de to tiltalte F og S sammen med deres kammerat E den 15. november 2015 gik i byen og drak sig fulde. Fra værtshuset Centerpubben stjal de en billardkø, som de bragte med sig til Værløse Station. På stationen optrådte de samlet med en aggressiv, provokerende og utryghedsskabende attitude. Et vidne har beskrevet deres fremtoning som et tæskehold.

Yderligere kan det lægges til grund, at da forurettede R steg af toget, fulgte S, F og E efter ham ned ad trappen til cykelparkeringen. S tog først kontakt til forurettede og holdt fast i hans cykel, mens F herefter kom løbende til og slog forurettede i hovedet med billardkøen. Der forelå ikke nødværge. Den udøvede vold kan karakteriseres som fuldstændig meningsløs gadevold udøvet overfor en tilfældig forbipasserende, der på ingen måde selv har givet nogen form for anledning til overfaldet.

Gerningsbeskrivelsen i forhold 1 omtaler ikke en handling, der er begået af flere. Som tiltalen er rejst, kan kun F's handling rummes inden for beskrivelsen.

Derfor skal F dømmes for vold af særlig rå, brutal og farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, mens S skal frifindes.

...

Thi kendes for ret:

...

Tiltalte F skal straffes ...

...

Tiltalte S frifindes.

Statskassen betaler salæret til den for tiltalte S beskikkede forsvarer."

Den 28. december 2015 modtog retten anklageskrift af 17. december 2015, hvorefter S blev tiltalte med påstand om straf for følgende:

"

1.

legemsangreb af særlig rå og brutal karakter efter straffelovens § 245, stk. 1,

ved den 15. november 2014 ca. kl. 00.45 ved Værløse Station, Fiskebækvej i Værløse i forening med F, hvis sag er afgjort, at have tildelt R et slag i hovedet med en billardkø, hvorved R pådrog sig en 4 cm lang flænge i panden."

Ved brev af 5. januar 2015 returnerede retten sagen vedrørende S under henvisning til rettens dom af 9. april 2015, hvorved S blev frifundet.

Anklagemyndigheden genfremsendte sagen ved fremsendelsesbrev af 8. januar 2016 under henvisning til, at sagen efter anklagemyndighedens opfattelse kunne rejses på ny ved et korrigeret anklageskrift, og at anklageskrifte var korrigeret derved, at "*i forening*" var tilføjet.

Hovedforhandling i sagen blev berammet den 28. januar 2016.

Anbringender

*S's forsvare*r har til støtte for påstanden om afvisning blandt andet gjort gældende, at den rejste tiltale stort set er identisk med den tiltale, der blev rejst mod S i den tidligere sag om samme forhold, og som blev behandlet af retten den 9. april 2015. I denne sag blev S frifundet. Den eneste forskel mellem det oprindelige anklageskrift af 16. marts 2015 og det nye anklageskrift af 17. december 2015 er, at anklagemyndigheden har indsat ordene "*i forening med*".

Når anklagemyndigheden nu har valgt på ny at tiltale S, er det i strid med det grundlæggende princip om forbud mod gentagen strafforfølgning (*ne bis in idem*).

Det fremgår af præmisserne i dommen af 9. april 2015, at gerningsbeskrivelsen i det første anklageskrift ikke omtalte en handling, der var begået af flere. Som tiltalen var rejst, kunne kun den medtiltalte F's handling rummes indenfor beskrivelsen, og S blev frifundet.

Formuleringen af anklageskriftet af 16. marts 2015 beroede formentlig på en fejl fra anklagemyndighedens side. Denne fejl forsøger anklagemyndigheden nu er rette op på ved at indføre ordene "*i forening med*". Der er imidlertid alene tale om en ændring af biomstændigheder, og det er derfor stadig samme forhold, som anklagemyndigheden nu ønsker at prøve på ny. De fakta, der gav anledning til den første forfølgning mod S, er således præcis de samme fakta, der nu udgør det centrale element i den nye forfølgning. Bevistemaerne i de to forfølgninger er derfor også fuldstændigt eller i det væsentligste de samme. Der er jo i øvrigt fuldstændigt sammenfald i både tid og sted for de handlinger, der er beskrevet i de to anklageskrifter. Sagen skal derfor afvises som følge af princippet om forbud mod gentagen strafforfølgning, jf. også den Europæiske Menneskerettighedskonventions Tillægsprotokol 7, artikel 4 (EMRK P7-4), der indeholder et direkte forbud mod en sådan forfølgning. Endvidere henvises til den artikel, som adjunkt, ph.d. Camilla Hammerum fra Aarhus Universitet har skrevet i Ugeskrift for Retsvæsen 2015B, side 377 til side 386.

Supplerende gøres gældende, at anklagemyndigheden i den første sag var af den opfattelse, at S havde slået den forurettede med billardkøen, hvilket altså også var baggrunden for den rejste tiltale. Som det imidlertid fremgår af dommen af 9. april 2015, var det imidlertid ikke bevist, at S havde handlet på den nævnte måde, og derfor blev han - tillige under henvisning til anklageskriftets formulering - frifundet. Der har derfor også allerede været tale om en realitetsbehandling af sagen.

Anklagemyndigheden har heroverfor gjort gældende, at det fremgår af kommentaren til retsplejelovens § 834 samt litteraturen på området, herunder Jørgen Jochimsen, Hovedforhandlingen i straffesager, side 33, at en frifindelsesdom ikke afskærer anklagemyndigheden fra at rejse en straffesag på ny med et korrigeret anklageskrift. Også retspraksis er nået til den konklusion, jf. eksempelvis dommen U.2014.2947V.

Det afgørende for vurderingen er, om frifindelsen er et udtryk for en realitetsbehandling af skyldsspørgsmålet, eller om der er tale om en frifindelse med henvisning til en formalitet i sagen.

I nærværende sag skete der frifindelse af S alene med henvisning til, at foreningsansvaret ikke var beskrevet i tiltalen. Anklagemyndigheden havde i anklageskriftet tiltalt begge personer for grov vold i sagens forhold 1, men ikke beskrevet, at handlingen var begået i forening.

Retten frifandt S alene med henvisning til anklageskriftets udformning, og det er derfor anklagemyndighedens opfattelse, at frifindelsen er sket med henvisning til en formalitet i sagen og ikke ud fra beviserne.

Idet S ikke blev frifundet som udtryk for en realitetsbehandling af skyldspørgsmålet, er det anklagemyndighedens opfattelse, at der er tale om netop sådan en situation, hvor sagen kan prøves på ny. Der er derfor sket indkaldelse af netop samme vidner m.v. til en prøvelse af skyldspørgsmålet i henhold til beviserne, da frifindelsen alene er begrundet i henvisning til formalia, altså her at det ikke var beskrevet i anklageskriftet, at der var tale om forening.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Den nu rejste tiltale vedrører samme voldsforhold som afgjort ved rettenns dom af 9. april 2015 med hensyn til tid, sted og gerningsindhold og er alene korrigeret derved, at ordene "i forening" er tilføjet.

Ved dommen af 9. april 2015, der ikke er anket af anklagemyndigheden, lagde retten efter bevisførelsen til grund, at S sammen med medtiltalte og en kammerat drak sig fulde, at de stjal en billardkø, som de bragte med sig til gerningsstedet, og at de optrådte samlet med en aggressiv, provokerende og utryghedsskabende attitude, hvorefter de fulgte efter forurettede ned ad trappen til cykelparkeringen, hvor S tog fast i forurettedes cykel, mens medtiltalte slog forurettede i hovedet med billardkøen. Retten idømte herefter medtiltalte straf, mens S blev frifundet, idet gerningsbeskrivelsen ikke omtalte en handling begået af flere, og da alene medtiltaltes handling kunne rummes inden for beskrivelsen i tiltalen.

På denne baggrund finder retten, at der i forbindelse med dommen blev gjort op med hele det påtalte voldsforhold, og at bevisførelsen i en ny sag på grundlag af det nu indgivne anklageskrift må anses at omhandle samme centrale elementer som den tidligere sag. Der findes ikke efter dommens ordlyd belæg for at anse frifindelsen for begrundet alene i mangler ved anklageskriftet, jf. retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 4.

Den af anklagemyndigheden rejste tiltale er herefter i strid med princippet om forbud mod gentagen strafforfølgning, hvorfor retten tager S's afvisningspåstand til følge.

Thi bestemmes:

Denne sag afvises."

Meddelelse 4

Ransagning – Indgreb i meddelelshemmeligheden – Anonymt tip

Retsplejelovens § 781 og § 794

Landsretten fandt på baggrund af et anonymt tip, som politiet havde modtaget, at der ikke forelå mistankegrundlag mod S2, som opfyldte kravene til, at der over for ham kunne foretages ransagning og indgreb i meddelelshemmeligheden. Politiet havde skønnet oplysningerne troværdige, men der fremgik ikke nærmere om politiets kendskab til anmelderens identitet eller hvad anmelderen baserede sine oplysninger på.

Vestre Landsrets kendelse af 11. januar 2016, V.L. S-0039-16

"Anklagemyndigheden

Mod

S1

Født den

Og

S2

Født den

Fremlagte bilag:

- Udskrift fra retsbogen for (byret) med bilag

Den 8. januar 2016 har byretten afsagt kendelse om ransagning og indgreb i meddelelshemmeligheden.

Kendelsen er kæret af indgrebsadvokaten.

Retsmødet i byretten blev holdt for lukkede døre.

Landsretten afsagde

Kendelse:

Det fremgår, at politiet fra en anonym kilde har fået oplyst, at S2 havde bestilt 2 mænd til at begå hjemmerøveri. Politiet har skønnet oplysningerne troværdige, men der fremgår ikke nærmere om politiets kendskab til anmelderens identitet, eller hvad anmelderen baserede sine oplysninger på. Der foreligger ikke i øvrigt oplysninger, som kan medføre en mistanke om, at S2 er involveret i det anmeldte hjemmerøveri.

Landsretten finder på denne baggrund ikke, at der foreligger mistankegrundlag mod S2, som opfylder kravene til, at der over for ham foretages ransagning og indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Landsretten er enig i byrettens resultat vedrørende ransagning og indgreb i meddelelseshemmeligheden over for S1 og begrundelsen herfor. Landsretten stadfæster derfor denne del af byrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse stadfæstes med den ændring, at politiets anmodning om ransagning og indgreb i meddelelseshemmeligheden over for S2 ikke tages til følge.

Sagen sluttet.”